

[Hækkerup.]

nu stilles over for Krav om at skulle indbetale Værdiforøgelsen. Noget helt andet er, at vi synes Bestemmelsen er rimelig, fordi det her drejer sig om Værdiforøgelser, som er finansieret af den danske Stat, og det ikke vil være rimeligt, at den tilfældige Person, som er Ejer af Ejendommen, skal have Fordel heraf. Jeg fremhæver i denne Forbindelse ogsaa, at der i § 11 alene tales om, at det er væsentlige Værdiforøgelser, der skal betales Erstatning for. Men naar man anlægger dette Hovedsynspunkt, synes jeg, at Formuleringen af § 11, hvorefter Finansministeren er berettiget til at kræve Værdiforøgelsen indbetalt, er mindre heldig, for anerkender man dette Synspunkt, synes jeg, man maa anerkende det i alle Tilfælde og formulere Bestemmelsen overensstemmende hermed.

Dette synes jeg, man kan gøre saa meget mere, som Bestemmelserne i § 12 tager alt muligt skyldigt Hensyn til Ejeren. Naar det i øvrigt i § 12, 1ste Stykke, hedder, at Finansministeren kan lade Værdiforøgelsesbeløbet blive staaende som Laan i Ejendommen med oprykkende Panteret efter de indestaaende Behæftelser, vil jeg rejse det Spørgsmaal, om dette i alle Tilfælde vil være rimeligt. Det kan jo tænkes, at Ejeren, efter at han har faaet Ejendommen tilbage, har omprioriteret den og netop draget Fordel af Værdiforøgelsen ved Omprioriteringen. Vi kan maaske i Udvalget drøfte, om det er rimeligt og teknisk muligt at hindre en saadan urimelig Fordel for Ejeren.

Bestemmelsen i Stk. 2 kan vi tiltræde, medens vi er mere betænkelige ved Bestemmelsen i Paragraffens 3die Stykke om Rente- og Afdragsfrihed, idet vi her peger paa for det første, at den paagældende Ejer normalt har faaet en meget rimelig Betaling for Udleje af Ejendommen, og for det andet, at det skal være temmelig væsentlige Værdiforøgelser. Jeg tror, det er rimeligt, vi i Udvalget ser lidt paa, om man bør opretholde denne Adgang for den højtærede Finansminister.

Til Bestemmelserne i Kapitel III har jeg intet at bemærke og skal sluttelig kun nævne det Spørgsmaal, der er nævnt i Afviklingsudvalgets Betænkning pag. 24. Det fremgaar heraf, at Udvalget har overvejet det Spørgsmaal, om man skulde fremkomme med Forslag til Lovregler om en Begrænsning i Adgangen til at gøre Tilbagekøbsret gældende, saaledes at man nægtede denne Ret til tyske Statsborgere og til Personer, der var straffet for Overtrædelse af Straffelovstillæggene eller Værnemagerlovene. Ud-

valget siger herom, at det ikke anser Lovbestemmelser herom for nødvendige, dels under Hensyn til den gennemførte Konfiskationslov vedrørende tysk og japansk Ejendom, og dels fordi Udvalget mener, at man gennem Fastsættelse af Pris og Vilkaar i øvrigt for Tilbagekøbet har Mulighed for at sikre sig, at ingen skaffer sig eller bibeholder uberettiget Fordel opnaaet under den tyske Besættelse. Jeg synes, dette er lidt betænkeligt, og jeg peger paa, at der er en Forbindelse her til den Bestemmelse, der blev indføjet i Konfiskationsloven om, at visse Grupper af Personer ikke maatte erhverve konfiskeret Ejendom. Jeg vil gerne rejse det Spørgsmaal, om man ikke i Udvalget bør drøfte, eventuelt indføje en Bestemmelse svarende hertil.

Til Slut skal jeg sige, at mit Parti kan tiltræde, at dette Lovforslag søges fremmet gennem en hurtig og velvillig Udvalgsbehandling.

Ølgaard: I den Lovgivning, som den danske Rigsdag har beskæftiget sig med siden den 5. Maj 1945, er der et Omraade, der sikkert i Historien vil komme til at danne et ganske særligt Kapitel. Det er det Omraade, hvorover man passende kunde sætte Overskriften „Oprydning efter Tyskerne“. Dette Oprydningsarbejde spænder over mange Felter af Samfundets Liv, og det angaar ikke mindst Spørgsmaalet om at yde Erstatning til de Medborgere, som maatte lide Overlast enten paa deres Person, rent menneskeligt, eller paa deres Ejendom. Disse Medborgere har baaret en Byrde ved Besættelsen, som andre er blevet fri for, og derfor er ogsaa den Betragtning slaaet igennem, baade her paa Rigsdagen og ogsaa ude i Befolkningen, at det mindste, vi kan gøre, er at yde disse Medborgere en passende økonomisk Erstatning.

Den Lov, der her er til Behandling, er netop en typisk Oprydningslov. De Borgere, som denne Lovgivning omfatter, har jo ogsaa faaet Erstatning for den Overlast, de har lidt paa fast Ejendom. Jeg vil gerne sige i Anledning af den Diskussion, der ofte har været ført om disse Erstatningers Størrelse i Almindelighed, og som nu ogsaa er blevet berørt af det ærede Medlem Hr. Hækkerup, at naturligvis er der ingen, der har nogen som helst Ret til at berige sig ved disse Erstatninger, og stort set tror jeg nu heller ikke, at det er sket i saa forfærdelig mange Tilfælde. Det er ganske klart, at der kan være begaaet Fejl — det er næsten ugørligt andet, saadan som alle disse Forhold har formet sig —, men jeg tror, at de Tilfælde, hvor der er betalt for lidt i Erstatning, meget